

Autoreferat

1. Imię i nazwisko

Katarzyna Wojtanowicz

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej

- Dyplom ukończenia studiów magisterskich na kierunku pedagogika, specjalność resocjalizacja, uzyskany stopień magistra, Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Słupsku, 1998.

Praca magisterska pt. *Aspiracje życiowe młodzieży z rodzin podopiecznych Ośrodka Pomocy Społecznej w Słupsku*. Promotor dr hab. Jerzy Apanowicz, prof. WSP.

- Dyplom ukończenia studiów podyplomowych w zakresie Organizacji Pomocy Społecznej, uzyskany tytuł organizatora pomocy społecznej, Uniwersytet Gdański, 1999.
- Dyplom ukończenia Studium Pomocy Psychologicznej i Psychoterapii w Sopocie, 2001.
- Dyplom ukończenia studiów podyplomowych Pedagogika Specjalna w zakresie Oligofrenopedagogiki, Uniwersytet Gdański, 2002.
- Dyplom ukończenia studiów doktoranckich, uzyskany stopień doktora nauk społecznych, w specjalności praca socjalna, dyplom z wyróżnieniem - Uniwersytet w Presowie, 29.09.2016 r.

Rozprawa doktorska pt. *Pracownik socjalny wobec wyzwań współczesnej pracy socjalnej na przykładzie województwa małopolskiego*,

Promotorzy: doc. PhDr. Tomas Hagoni, PhD, dr hab. Małgorzata Duda, prof. UPJPII Recenzenci: prof. ThDr. Jan Safin, PhD, ks. dr hab. Janusz Mierzwa, ks. dr hab. Dariusz Krok, prof. UO.

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

- **2012 – nadal** - adiunkt, umowa o pracę, pełny etat - Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Rodziny, Pedagogiki i Pracy Socjalnej, Katedra Polityki Społecznej i Pracy Socjalnej. Prowadzone zajęcia na kierunkach: Praca socjalna, Nauki o rodzinie i Pedagogika.
- **2013 – nadal** - wykładowca, umowa cywilnoprawna - Uniwersytet Jagielloński, Wydział Prawa i Administracji, prowadzone corocznie zajęcia dydaktyczne na studiach podyplomowych Mediacje i inne metody alternatywnego rozwiązywania sporów: przedmiot: Psychologia rodziny, Mediacje w sprawach rodzinnych.
- **2008 – 2019** - wykładowca, umowa cywilnoprawna – Uniwersytet Ignatianum w Krakowie, Wydział Pedagogiczny, Instytut Nauk o Wychowaniu, prowadzone zajęcia: w latach 2008 – 2011 na kierunkach Praca socjalna i Pedagogika, przedmioty: Terapia środowiskowa, Mediacje rodzinne, Praca z rodziną wieloprotblemową, Mediacje, Mediacje, negocjacje, konflikty oraz w latach 2017 – 2018 na kierunku Praca socjalna przedmioty: Lokalny system wsparcia społecznego, Rehabilitacja i zatrudnienie osób niepełnosprawnych.
- **2015 – 2018** - wykładowca, umowa cywilnoprawna – Uniwersytet Jagielloński, Wydział Zarządzania i Komunikacji Społecznej, prowadzone corocznie zajęcia dydaktyczne na studiach podyplomowych Kryzysy Psychologiczne i Interwencja Kryzysowa: przedmiot: Mediacje i negocjacje w interwencji kryzysowej.

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.)

Za najważniejsze osiągnięcie naukowe, stanowiące podstawę procedury ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie nauk o rodzinie wskazuję monografię naukową pt. **Budowanie kultury organizacyjnej i zarządzanie ośrodkami pomocy społecznej w kontekście kreowania polityki rodzinnej**, Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie Wydawnictwo Naukowe, Kraków 2024, ss. 268, ISBN 978-83-8370-030-4, <https://doi.org/10.15633/9788383700311>.

Recenzje wydawnicze książki sporządzili:

dr hab. Teresa Zbyrad, prof. Uniwersytetu Rzeszowskiego

ks. dr hab. Józef Młyński, prof. Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej

Monografia ma charakter interdyscyplinarny. Zainteresowanie kulturą organizacyjną oraz jej wpływem na funkcjonowanie organizacji i osiągnięte cele jest przedmiotem badań naukowców. Takie badania prowadzą przedstawiciele różnych dyscyplin naukowych, jak chociażby nauk socjologicznych, psychologii, pedagogiki czy nauk o zarządzaniu i jakości. Szczególnie należy odwołać się do nauk o rodzinie, dyscypliny dla której wypracowano „ramy epistemologiczne i metodologiczne oparte na paradygmacie interdyscyplinarności i integralności. Co więcej, nie ma żadnych ograniczeń co do dyscyplin, z których czerpią tego typu badania interdyscyplinarne” (<https://forumakademickie.pl/sprawy-nauki/nauki-o-rodzinie-wiecej-niz-dyscyplina/>). Dlatego też, nauki o rodzinie, w kontekście budowania polityki rodzinnej, dostarczają uzasadnienia dla podjętej w monografii problematyki, uzasadnionej badaniami własnymi. Skuteczna polityka rodzinna to taka, która odpowiada na potrzeby rodzin w zmieniających się warunkach społeczno-gospodarczych i kulturowych, a jej podstawą są szeroko zakrojone badania empiryczne oraz rekomendacje wynikające z dogłębnych analiz funkcjonowania rodzin. Analizy te nie byłyby pełne bez uwzględnienia naukowego podejścia do badania systemu jako skutecznie wspierającego funkcjonowanie rodziny. Prezentowane opracowanie wprowadza nowe podejście w badaniu i analizie kultury organizacyjnej oraz zarządzania ośrodkami pomocy społecznej w kontekście kreowania polityki rodzinnej, co stanowi istotny wkład w rozwój dyscypliny nauk o rodzinie.

Badając i analizując funkcjonowanie systemu wsparcia społecznego oraz studiując szerokie piśmiennictwo z tego obszaru, zwróciłam uwagę na powtarzające się problemy dotyczące zarówno struktury systemu, jak i jego pracowników. Inspiracją do podjęcia tematyki kreowania polityki rodzinnej w organizacji i zarządzaniu ośrodkami pomocy społecznej stała się refleksja nad stanem funkcjonowania tych instytucji w obliczu zmieniających się wyzwań społecznych. Idea profesjonalizacji tych instytucji, wyraźnie postulowana przez praktyków, była również akcentowana w opracowaniach teoretycznych i empirycznych (min. Granosik, 2016; Trawkowska, 2016; Kantowicz, 2018; Wódz, Faliszek, 2018; Kromolicka, Kość, 2021; Rymśa, 2022; Szmagański, 2022; Zbyrad, 2023).

System wsparcia społecznego często jest postrzegany jako nieskuteczny i mało efektywny w realizacji swoich celów. Dodatkowo często wskazuje się na niski poziom kompetencji w zakresie dostarczania adekwatnej pomocy potrzebującym. W literaturze pojawia się również problem frustracji i wypalenia zawodowego wśród pracowników systemu pomocy społecznej (min. Szmagański, 2009; Zbyrad, 2014; Stanek, 2022; Kromolicka, 2023; Nowosad, 2024), co często jest identyfikowane z problemami organizacyjnymi i zarządczymi w ośrodkach pomocy społecznej. W związku z tym coraz częściej postuluje się konieczność wprowadzenia zmian organizacyjnych i zarządczych w systemie pomocy społecznej.

Przyjęłam zatem, że pomoc społeczna stanowi kluczowy element polityki społecznej. Prawidłowo funkcjonujące instytucje pomocy społecznej, a nawet szerzej – instytucje wsparcia społecznego, odgrywają istotną rolę w budowaniu bezpieczeństwa społecznego oraz tworzeniu warunków sprzyjających prawidłowemu rozwojowi i funkcjonowaniu grup społecznych. Zmieniające się otoczenie społeczno-gospodarcze, a co za tym idzie ewolucja potrzeb społecznych, wymusza ciągle wprowadzanie zmian w systemie pomocy społecznej. Profesjonalnie działające instytucje i organizacje w tym obszarze, zwłaszcza na szczeblu lokalnym, są obecnie niezbędnym elementem rozwoju tego systemu. Dlatego, koncentrując swoje zainteresowania naukowe na budowaniu skutecznego systemu wsparcia rodziny, podjęłam wyzwanie badań nad kulturą organizacyjną oraz zarządzaniem ośrodkami pomocy społecznej w kontekście kreowania skutecznej polityki rodzinnej.

Prezentowana monografia naukowa składa się z pięciu rozdziałów, wstępu oraz zakończenia, które stanowią integralną część pracy, umożliwiając kompleksowe omówienie i uporządkowanie analizowanego tematu oraz wypracowanie rekomendacji, które mogą przyczynić się do poprawy efektywności w organizacji i zarządzaniu instytucjami pomocy społecznej, a także w kreowanych przez te instytucje politykach na rzecz rodzin. Praca ta ma na celu nie tylko analizę aktualnych problemów, lecz także przedstawienie konkretnych rozwiązań mających na celu wzmocnienie roli instytucji pomocy społecznej w budowaniu skutecznego wsparcia dla rodzin oraz tworzeniu polityk gotowości sprzyjających ich rozwojowi.

Rozdział pierwszy monografii został poświęcony zagadnieniom wpływającym na kreowanie polityki rodzinnej w Polsce. W tym zakresie podkreśliłam znaczenie, rolę oraz podmiotowość polityki rodzinnej jako kluczowego obszaru polityki społecznej. Zwróciłam uwagę na trend wzrastającej autonomii polityki prorodzinnej wobec polityki

społecznej, który zaobserwowano w ostatnich latach. Ukazuje, że polityka rodzinna odgrywa istotną rolę w działalności każdego państwa, mając na celu wsparcie i wzmocnienie struktur rodzinnych oraz poprawę jakości życia obywateli. W rozdziale tym omówione zostały aspekty prawne oraz programy związane z kreowaniem polityki rodzinnej. Zwróciłam również uwagę na fakt, że efektywne wdrażanie polityki rodzinnej wymaga zaangażowania nie tylko na poziomie krajowym, ale także ścisłej współpracy z samorządami lokalnymi, organizacjami pozarządowymi oraz sektorem prywatnym.

Podkreśliłam zatem, że taka współpraca powinna prowadzić do tworzenia kompleksowych rozwiązań, które z jednej strony zaspokajają podstawowe potrzeby rodzin, a z drugiej wspierają ich długoterminowy rozwój i dobrostan (Szukalski, 2010, s. 160). Zaakcentowałam szczególną rolę gminy jako podstawowej jednostki samorządu terytorialnego, która działa najbliżej mieszkańców i rodzin, co czyni ją kluczowym elementem skutecznego wdrażania polityki rodzinnej. W gminie zadania te są realizowane w ramach systemu pomocy społecznej, a ich podstawową strukturą jest ośrodek pomocy społecznej. Ośrodek ten pełni funkcję organizacyjną i koordynacyjną w zakresie świadczenia wsparcia na rzecz rodzin oraz odpowiada za wdrażanie programów i inicjatyw prorodzinnych na poziomie lokalnym.

Wskazałam również, że efektywne funkcjonowanie tych instytucji wymaga nie tylko odpowiednich zasobów i narzędzi, ale także ciągłego budowania ich kultury organizacyjnej oraz skutecznego zarządzania. Dzięki temu będą one w stanie kompetentnie odpowiadać na zmieniające się potrzeby społeczne i pojawiające się przed nimi wyzwania. Kultura organizacyjna oraz sprawne zarządzanie stanowią fundament, który decyduje o jakości i skuteczności podejmowanych działań w ramach pomocy społecznej, co bezpośrednio wpływa na dobrostan rodzin i lokalnych społeczności.

Rozdział drugi został poświęcony teoretycznym aspektom budowania kultury organizacyjnej, ze szczególnym uwzględnieniem instytucji pomocy społecznej. Szczegółowo opisałam w nim pojęcie kultury organizacyjnej, przyjmując za Edgarem Scheinem (2004), że jest to dynamiczny i wieloaspektowy proces, który ma charakter kontekstowy, istniejący zarówno w jednostkach, jak i w grupach ludzi. Odwołanie do wielowymiarowości i interdyscyplinarności definicji kultury organizacyjnej wymagało także dookreślenia jej typów. W tym kontekście przedstawiłam dwa podstawowe ujęcia kultury organizacyjnej: antropologiczne, opisujące model wartości konkurujących, oraz socjologiczne, ukazujące podejście funkcjonalne i semiotyczne.

Mając na względzie potrzebę prowadzenia badań nad kulturą organizacyjną, zaprezentowałam również w tym rozdziale oraz następnie zastosowałam w swoich badaniach własnych kwestionariusz do oceny kultury organizacyjnej (OCAI) oparty na modelu wartości konkurujących (Competing Values Framework), autorstwa Kim S. Camerona i Roberta E. Quinna (2015). Narzędzie to jest obecnie jednym z najczęściej stosowanych na świecie do oceny kultury organizacji, ze względu na jego uniwersalność i skuteczność w identyfikowaniu kluczowych wartości i zachowań w organizacjach.

Model wartości konkurujących pozwala na klasyfikację kultury organizacyjnej w cztery podstawowe typy: kulturę klanu, kulturę adhokracji, kulturę hierarchii i kulturę rynku, co umożliwi szczegółową analizę instytucji pomocy społecznej w kontekście jej funkcjonowania i podejmowania decyzji zarządczych.

Rozdział trzeci poświęcony jest metodologii badań, stanowiącej fundament naukowego podejścia do analizy problemu. W tym rozdziale szczegółowo opisałam podejście badawcze, cele badania, wybrane metody i techniki badawcze, a także narzędzia pomiarowe zastosowane w badaniach własnych. Przedstawiłam również uzasadnienie wyboru metod oraz sposób ich dostosowania do specyfiki badania w praktyce instytucji pomocy społecznej. Funkcjonowanie ośrodka pomocy społecznej jako podstawowej jednostki organizacyjnej pomocy społecznej na terenie gminy warunkuje jakość i skuteczność podejmowanych strategii społecznych oraz realizację założeń polityki społecznej i rodzinnej. Przyjęłam, że kluczową rolę w tym procesie odgrywa klimat organizacji, który obejmuje przyjęte wartości i zasady. Ich zgodność z celami i działaniami jest fundamentem kształtowanej kultury organizacyjnej ośrodka pomocy społecznej (Szymanowska, 2017).

W projekcie badawczym zastosowałam celowy dobór próby badawczej. Do realizacji założonych celów badania wytypowałam 11 ośrodków pomocy społecznej funkcjonujących w 11 gminach miejskich województwa małopolskiego. Zdecydowałam się na miasta, ponieważ pomoc społeczna w miastach obejmuje zintegrowany zestaw usług mających na celu wsparcie osób i rodzin w trudnych sytuacjach życiowych. Jest to system, który adaptuje się do specyficznych potrzeb miejskich populacji i odgrywa kluczową rolę w zwiększaniu spójności społecznej oraz zmniejszaniu nierówności. Społeczność miejska to zróżnicowana i dynamiczna grupa ludzi zamieszkujących obszary miejskie. Pomoc społeczna w miastach jest więc dynamicznym i wielowymiarowym systemem, który stale ewoluuje, aby skutecznie

odpowiadać na zmieniające się potrzeby miejskiej populacji. Małe miasta, różniące się od dużych metropolii i obszarów wiejskich, mają swoją unikalną atmosferę i charakterystykę. Zazwyczaj są zdefiniowane przez mniejszą populację, niższą gęstość zabudowy i bardziej ograniczone zasoby, co wpływa na styl życia, społeczność i możliwości usługowe.

Głównym celem poznawczym podjętych badań było określenie typu kultury organizacyjnej badanych ośrodków pomocy społecznej, stanu obecnego i pożądanego wraz z rozpoznaniem wartości i zasad, którymi kieruje się kadra zarządzająca oraz zatrudnieni specjaliści realizujący merytoryczne zadania na rzecz osób i rodzin — pracownicy socjalni i asystenci rodziny.

Celem praktycznym podjętych badań było opracowanie rekomendacji do zarządzania ośrodkami pomocy społecznej w kontekście kreowania i realizacji lokalnej polityki społecznej, w tym rodzinnej.

Do realizacji założonych celów badania zastosowałam strategię metod mieszanych (mixed methods), co pozwoliło na kompleksową analizę badawczą. Zastosowanie triangulacji metodologicznej w badaniach dotyczyło wykorzystania kilku metod badawczych w podjętym projekcie badawczym.

Do zbadania typu kultury organizacyjnej ośrodków pomocy społecznej zastosowałam kwestionariusz (OCAI) opracowany na podstawie modelu teoretycznego noszącego nazwę modelu wartości konkurujących (Competing Values Framework, CVF), który jest obecnie najczęściej używanym na świecie narzędziem do oceny kultury organizacji. Zastosowanie tego kwestionariusza pozwoliło poznać profil kultury organizacyjnej badanych ośrodków pomocy społecznej. Jest on skoncentrowany na sześciu obszarach oceny i umożliwia ustalenie, jaki jest stan obecny kultury organizacyjnej oraz jaki jest jej stan pożądaný. Kwestionariusz składa się z sześciu obszarów pytań:

- Jaka jest ogólna charakterystyka organizacji?
- Jaki jest styl przywództwa w organizacji?
- Jaki jest styl zarządzania pracownikami?
- Co zapewnia spójność organizacji?
- Na co kładzie się największy nacisk?
- Jakie są kryteria sukcesu w organizacji?

Do każdego z wyżej wymienionych pytań są przypisane cztery odpowiedzi, między które należy rozdzielić 100 punktów w zależności od tego, w jakim stopniu dana odpowiedź odzwierciedla sytuację w organizacji. Kwestionariusz OCAI używa 100-punktowej skali, co jest jej atutem, ponieważ umożliwia dokładniejsze rozróżnienie w wynikach i ukazanie unikalności kultury organizacyjnej, w przeciwieństwie do mniej zróżnicowanych skal 5- czy 7-punktowych typu Likerta. Ponadto skala ta zmusza respondentów do szukania kompromisów, co może ograniczać tendencję do nadawania ekstremalnych ocen wszystkim kategoriom, co często występuje przy użyciu skali Likerta. Jednakże skala ipsatywna stosowana w OCAI wiąże odpowiedzi między sobą, co oznacza, że odpowiedzi na poszczególne pytania nie są niezależne. W konsekwencji standardowe techniki analizy statystycznej, które zakładają niezależność odpowiedzi, mogą być niewłaściwe do przetwarzania pewnych danych. Stąd badacze proponują wykorzystanie dodatkowych metod statystycznych dostosowanych do konkretnego zakresu badań (Cameron, Quinn, 2015, s. 148), co też w przedmiotowym badaniu uczyniłam.

Kolejnym narzędziem badań ilościowych zastosowanym w podjętych badaniach były dwa autorskie kwestionariusze ankiety. Pierwszą ankietę, skierowaną do kadry zarządzającej, oraz drugą, przeznaczoną dla pracowników socjalnych i asystentów rodziny, zastosowałam w celu uzyskania szczegółowych informacji o wartościach i zasadach, którymi kierują się badani w codziennej realizacji zadań.

Dalsze badania jakościowe przeprowadziłam za pomocą indywidualnych wywiadów pogłębionych (IDI), wykorzystując autorski kwestionariusz, którym objęto kadrę zarządzającą. Ten zakres badań odniósł się do oceny przez dyrektorów ośrodków pomocy społecznej wpływu kultury organizacyjnej na zarządzanie działalnością podległej im instytucji oraz kreowanie i realizację lokalnej polityki rodzinnej wraz z rekomendacjami dla realizacji funkcji zarządczych w ośrodku pomocy społecznej. Analiza tych wyników badań stanowi bogate rozwinięcie i uzasadnienie dla wyników badań przeprowadzonych kwestionariuszem OCAI oraz badań ankietowych.

Badaniem objęłam 11 dyrektorów miejskich ośrodków pomocy społecznej województwa małopolskiego oraz 110 pracowników realizujących merytoryczne zadania na rzecz osób i rodzin – pracowników socjalnych oraz asystentów rodziny zatrudnionych w badanych instytucjach. Pracowników tych scharakteryzowałam pod kątem płci, stażu pracy (w tym dyrektorów pod względem stażu w zarządzaniu), wykształcenia oraz doskonalenia zawodowego.

Podjmując analizę tego zakresu badań, podkreślam, że doświadczenie wszystkich respondentów w pracy w sektorze pomocy społecznej, a w szczególności dyrektorów w zarządzaniu zespołami i projektami, ma istotny wpływ na sposób funkcjonowania ośrodków. Z jednej strony ich wiedza i umiejętności mogą znacząco przyczynić się do skuteczności i profesjonalizmu w realizacji powierzonych zadań. Długie lata praktyki umożliwiają również efektywne zarządzanie zasobami, skuteczne planowanie działań oraz budowanie silnych zespołów, które są kluczowe dla sukcesu każdej organizacji. Doświadczeni pracownicy często wykazują się również wysoką odpornością na stres oraz umiejętnością radzenia sobie w sytuacjach kryzysowych, co jest szczególnie istotne w sektorze pomocy społecznej, gdzie praca często wiąże się z rozwiązywaniem trudnych i wymagających problemów. Z drugiej strony, długotrwałe doświadczenie może prowadzić do pewnej oporności na zmiany. Osoby z wieloletnią praktyką mogą preferować sprawdzone metody działania, co może ograniczać ich otwartość na nowe podejścia i innowacje. W szybko zmieniającym się otoczeniu społeczno-gospodarczym elastyczność oraz gotowość do wprowadzania zmian są kluczowe, aby ośrodki mogły skutecznie reagować na nowe wyzwania i zmieniające się potrzeby społeczności. W tym kontekście istotne jest, aby doświadczeni liderzy i ich zespoły, mimo swojej długoletniej praktyki, pozostawali otwarci na rozwój oraz adaptację do zmieniających się warunków. Po raz kolejny uzasadniło to celowość podjętych badań i wypracowanych rekomendacji.

Rozdział czwarty prezentuje szczegółową analizę badań nad kulturą organizacyjną ośrodków pomocy społecznej. Zebrany w toku badań materiał nie tylko dostarczył odpowiedzi na postawione pierwsze pytanie badawcze, ale również potwierdził zasadność zastosowania kwestionariusza OCAI w badaniach nad systemem pomocy społecznej. Ponieważ zjawiska związane z kulturą organizacyjną są często postrzegane jako coś oczywistego i naturalnego, większość respondentów miała trudności z ich rozpoznaniem oraz opisaniem. Trafnie dobrane narzędzia badawcze, a w szczególności kwestionariusz OCAI, okazały się wyjątkowo przydatne, ponieważ pozwoliły na uzmysłowienie i uwypuklenie tych aspektów kultury organizacyjnej, które w inny sposób mogłyby pozostać niezauważone lub nieokreślone (Cameron, Quinn, 2015). Dzięki temu badanie umożliwiło głębsze zrozumienie i zidentyfikowanie kluczowych elementów kultury organizacyjnej oraz ukazanie zarówno typu obecnego, jak i pożądanego. Analiza wyników pozwoliła na ocenę, jak postrzegana kultura organizacyjna różni się od tej, którą pracownicy i liderzy uznaliby za najbardziej

sprzyjającą efektywnemu funkcjonowaniu ośrodków pomocy społecznej. Dominującym typem pożądanej kultury organizacyjnej badanych ośrodków wskazano kulturę klanu. W analizie wyników ukazałam zatem zalety i wady tego typu kultury organizacyjnej oraz rekomendacje do jej budowania.

Podjęta analiza badań ilościowych pozwoliła na rozwinięcie wyników uzyskanych za pomocą kwestionariusza OCAI, uzupełniając je o analizę wartości i zasad stosowanych przez pracowników oraz dyrektorów. Dodatkowo, badanie objęło analizę wpływu kultury organizacyjnej ośrodków pomocy społecznej na kształtowanie tych wartości i zasad. Wyniki badań dostarczyły odpowiedzi na postawione drugie pytanie badawcze. Badania ujawniły również, że kultura organizacyjna ośrodków ma znaczący wpływ nie tylko na ich wizerunek w lokalnym środowisku (odpowiedź na trzecie pytanie badawcze), ale także na sposób kreowania polityki rodzinnej (odpowiedź na czwarte pytanie badawcze). Co więcej, w odniesieniu do pracowników, kultura organizacyjna wpływa na możliwość łączenia życia zawodowego z życiem rodzinnym, co jest istotnym czynnikiem zarówno dla ich dobrostanu, jak i dla skuteczności realizowanych działań w ramach wsparcia społecznego. Zrozumienie tych zależności pozwala na lepsze zarządzanie zasobami ludzkimi w ośrodkach pomocy społecznej oraz na skuteczniejsze dostosowanie działań do potrzeb społeczności lokalnych, co z kolei może wpłynąć na zwiększenie efektywności kreowanej polityki rodzinnej. Taka analiza wskazuje na wagę świadomego kształtowania kultury organizacyjnej, która bezpośrednio oddziałuje na pracowników, lokalną społeczność oraz realizowane działania prorodzinne.

Dalsze badania jakościowe zostały przeprowadzone za pomocą indywidualnych wywiadów pogłębionych (IDI) z kadrą zarządzającą ośrodkami pomocy społecznej. Ten etap badań koncentrował się na ocenie przez dyrektorów wpływu kultury organizacyjnej na zarządzanie działalnością podległej im instytucji oraz na kreowanie i realizację lokalnej polityki rodzinnej. W wywiadach poruszono również kwestie związane z rekomendacjami dotyczącymi realizacji funkcji zarządczych w ośrodkach pomocy społecznej. Analiza wyników tych wywiadów stanowi bogate rozwinięcie oraz uzasadnienie dla wyników uzyskanych w badaniach przeprowadzonych za pomocą kwestionariusza OCAI oraz badań ankietowych. Pozwoliła ona na uzyskanie bardziej szczegółowego i pogłębionego obrazu relacji między kulturą organizacyjną a zarządzaniem ośrodkami pomocy społecznej, dostarczając cennych wskazówek na

temat efektywnego zarządzania (odpowiedź na piąte pytanie badawcze) oraz realizacji polityki rodzinnej na poziomie lokalnym.

Piąty rozdział jest poświęcony zagadnieniom zarządzania, stanowiąc odpowiedź na wyniki badań dotyczących kultury organizacyjnej ośrodków pomocy społecznej. Ukazuje on koncepcyjno-praktyczne podejście do procesów zarządzania i może pełnić rolę rekomendacji dla rozwoju funkcji zarządczych w instytucjach pomocy społecznej. Prezentowana charakterystyka wybranych obszarów zarządzania w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej stanowi odpowiedź na analizę materiału badawczego dotyczącego kultury organizacyjnej, wypracowane wnioski oraz rekomendacje dotyczące podejmowania funkcji zarządczych. Rozdział ten odnosi się również do opisanych wcześniej podstaw teoretycznych zarządzania, integrując teorię z praktycznymi aspektami, które mogą wspierać dyrektorów i kadre zarządzającą w efektywnym prowadzeniu tych instytucji. Rozdział ten przedstawia więc nie tylko teoretyczne ujęcie zarządzania, ale również praktyczne wskazówki, które mogą służyć jako narzędzia do podnoszenia jakości zarządzania w ośrodkach pomocy społecznej, przyczyniając się do lepszego funkcjonowania tych jednostek oraz realizacji ich kluczowych celów społecznych i prorodzinnych.

Na podstawie przeprowadzonych badań, a także wieloletniego doświadczenia praktycznego w systemie pomocy społecznej, w zakończeniu dzieła podjęłam wyzwanie opracowania wniosków i rekomendacji, które są kluczowe dla poprawy efektywności działania instytucji pomocy społecznej. Analiza wyników badań pozwoliła na identyfikację obszarów wymagających interwencji. Wnioski wynikające z badań dostarczają cennych wskazówek, które mogą przyczynić się do rozwoju strategii i praktyk, w większym stopniu odpowiadających na potrzeby społeczności lokalnych oraz pracowników tego systemu. Rekomendacje te obejmują działania związane z doskonaleniem kultury organizacyjnej, zarządzaniem zasobami ludzkimi oraz efektywniejszym wdrażaniem polityki rodzinnej na poziomie lokalnym. Dotychczas nie opracowano kompleksowych analiz w prezentowanym ujęciu, co czyni niniejsze badania szczególnie wartościowymi. Wnioski i rekomendacje wynikające z tych badań mają charakter aplikacyjny, mogą być bezpośrednio wykorzystane w praktyce. Stanowią one solidną podstawę do wdrażania zmian i usprawnienia funkcjonowania instytucji wsparcia rodziny.

Zaprezentowana monografia naukowa stanowi również ważny punkt wyjścia do dalszych, pogłębionych badań w zakresie transformacji polskiego systemu pomocy

społecznej, szczególnie w kontekście roli i znaczenia kultury organizacyjnej oraz zarządzania ośrodkami pomocy społecznej w kreowaniu polityki na rzecz rodzin. Niewątpliwie wnioski te stanowią istotny wkład w rozwój dyscypliny nauki o rodzinie, oferując nowe perspektywy oraz narzędzia wspierające efektywność działań prorodzinnych. Podjęte w opracowaniu eksploracje badawcze ukazują nowe podejście w zakresie postrzegania oraz budowania fundamentów instytucji oraz organizacji, które mają skutecznie działać na rzecz wsparcia rodziny oraz budować skuteczny system ich wsparcia w środowisku lokalnym. Ukazują zatem nowe podejście w przedmiocie badań w dyscyplinie nauk o rodzinie. Jak wskazuje Arkadiusz Żukiewicz (2023) wspólnym dla badaczy z obszaru nauk o rodzinie podmiotem poznania jest rodzina wraz z poszczególnymi jej członkami, natomiast przedmiot poznania będzie warunkowany szczegółowymi obszarami poszukiwań teoretycznych oraz eksploracyjnych. Badanie kultury organizacyjnej oraz zarządzania w instytucjach pomocy społecznej w kontekście kreowania polityki rodzinnej, wraz z wypracowanymi rekomendacjami, stanowi wartość zarówno dla rozwoju dyscypliny nauk o rodzinie, jak i wpływu tej nauki na społeczeństwo w aspekcie wdrożeniowym.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową

Poza osiągnięciem opisanym zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, od uzyskania stopnia doktora (od października 2017 r.) aktywnie rozwijałam swoją działalność naukowo - badawczą i publikacyjną. W tym okresie byłam autorką lub współautorką 15 artykułów w czasopismach punktowanych, 17 rozdziałów w recenzowanych monografiach wieloautorskich, współredaktorką 7 monografii wieloautorskich oraz 2 monografii, które ukazują rozwój moich zainteresowań naukowych w dyscyplinie nauki o rodzinie (zaprezentowane w załączonym wykazie osiągnięć naukowych). Na mój dorobek naukowo-badawczy po uzyskaniu stopnia doktora składają się również opisane poniżej publikacje.

Rozwijając moje zainteresowania badawcze, po uzyskaniu stopnia doktora konsekwentnie koncentrowałam się na systemie wsparcia społecznego, zarówno w kontekście jego funkcjonowania, jak i budowania jakości udzielanego wsparcia, a także na poszukiwaniu i promowaniu nowych rozwiązań skuteczniejszej interwencji socjalnej na rzecz osób i rodzin. Moje prace badawcze, obejmujące szeroki zakres publikacji,

zaprezentowanych w załączonym wykazie osiągnięć naukowych, świadczą o głębokim zainteresowaniu obszarem nauk o rodzinie oraz dążeniu do rozwoju innowacyjnych podejść w budowaniu skutecznego systemu wsparcia społecznego, w szczególności wsparcia rodziny. W tym kontekście znaczącą rolę odgrywało podejście pracowników systemu wsparcia społecznego do realizacji swoich ról zawodowych oraz organizacja tego systemu.

Warto zatem podkreślić prowadzone przeze mnie badania nad stanem wdrażania i skutecznością superwizji w pracy socjalnej i pracy z rodziną, których wynikiem były publikacje, w szczególności:

- K. Wojtanowicz, E. Dybowska, **Superwizja pracy z rodziną – wybrane implikacje**, w: Rodzina – Wychowanie – Przyszłość, E. Osewska, J. Stala (red.), Wydawnictwo UPJPII, Kraków 2020, ISBN 978-83-7438-947-1, s.105-120. Opracowanie prezentuje naukowy namysł nad superwizją oraz ukazuje jej rolę i znaczenie w pracy z rodziną. Wybrany przedmiotem analiz jest obszar kompetencji w zakresie pracy z rodziną i poszerzania wiedzy o rodzinie, a także rozumienia procesów w niej zachodzących.
- K. Wojtanowicz, **Pracownicy systemu pomocy społecznej wobec superwizji pracy socjalnej**, w: Superwizja w zawodach wsparcia społecznego, Rozważania teoretyczne, empiryczne i implikacje praktyczne, B. Sordyl-Lipnicka, K. Wojtanowicz (red.), Wydawnictwo Naukowe UPJPII, Kraków 2021, ISBN 978-83-7438-899-3, s. 97-109. Artykuł prezentuje wyniki oraz analizę badań własnych, których celem było poznanie opinii pracowników funkcjonujących w obszarze pomocy społecznej na temat ich udziału w superwizji i korzyści z tego wynikających.
- K. Wojtanowicz, **Application of supervision of social work on the example of Polish social assistance system**, w: Lokal und Transnational in der Sozialen Arbeit: Perspektiven der Sozialen Arbeit aus Deutschland, Polen und Rumänien, T. Boldt-Jaremko, C. Ene Onea, D. Grosu, Ulrich Paetzold (red), PETER LANG, Berlin 2022, ISBN 978-3-631-88668-7, s. 45-54. Artykuł ukazuje zarys tworzenia się standardów superwizji pracy socjalnej w Polsce, w oparciu o jej podstawy prawne oraz zastosowanie praktyczne. Stanowi element wymiany na gruncie europejskim w zakresie superwizji w zawodach wsparcia społecznej oraz rozwoju pracy socjalnej.

Kolejne publikacje odnoszące się do mojej aktywności badawczej, skoncentrowałam na analizie i rozwoju systemu wsparcia społecznego, w tym szczególnie rodziny, zostały zaprezentowane między innymi w opracowaniach:

- K. Wojtanowicz, **Godzenie ról zawodowych z rodzinnymi w ocenie pracowników socjalnych**, Family Forum 2021, ISSN 2084-1698, s.71-88. Opracowanie koncentruje się na prezentacji wyników badań własnych sylwetki pracownika socjalnego w zakresie godzenia roli zawodowej i rodzinnej, szczególnie w zakresie oddziaływania wykonywanej pracy na wypełnianie roli rodzinnej.
- K. Wojtanowicz, **Proces usamodzielniania wychowanków pieczy zastępczej w Polsce**, Family Forum 2023, ISSN 2084-1698, s.285-306. Celem artykułu jest ukazanie procesu usamodzielniania wychowanków systemu pieczy zastępczej w Polsce. Opisuje zarówno kontekst formalno – prawny jak i przebieg tego procesu w wymiarze wychowawczym i psychologicznym w świetle wybranych wyników badań.
- K. Wojtanowicz, **Interdisciplinary Cooperation for the Support of Families With School-Age Children, Multidisciplinary Journal of School Education** 13(1(25) 2024, Wydawnictwo Ignatianum University in Cracows, ISSN 2543-7585, s. 153-167. Opracowanie ukazuje analizy badawcze roli i znaczenia współpracy interdyscyplinarnej na rzecz wsparcia rodziny z dzieckiem w wieku szkolnym.

Ważne miejsce w prezentowanym dorobku naukowym zajmują publikacje ukazujące moje badania nad stanem funkcjonowania systemu pomocy społecznej, w szczególności podjętych procesów w zakresie strukturalnych zmian systemowych:

- K. Wojtanowicz, **Zmieniający się obraz pomocy społecznej w Polsce. Wdrażanie modelu rozdzielenia pracy socjalnej od postępowań administracyjnych**, w: Praca socjalna w perspektywie polityki społecznej, J. Mazur OSPPE, K. Wojtanowicz, B. Sordyl-Lipnicka (red.), Wydawnictwo Naukowe UPJPII, Kraków 2023, ISBN 978-83-63241-60-5, s. 29-42.
- K. Wojtanowicz, **Nowa jakość w realizacji usług społecznych na przykładzie Centrum Usług Społecznych w Myślenicach**, Praca Socjalna 1(38) 2023, Wydawnictwo Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej, ISSN 0860-3480, s. 85-99.

Również podejmowanym przez mnie obszarem badawczym były zagadnienia koncentrujące się na bezpośredniej pracy z rodziną oraz stosowanych w tym zakresie metodach wsparcia. Warto zatem podkreślić prowadzone przeze mnie badania nad zastosowaniem i skutecznością mediacji w systemie pomocy rodzinie. Do najważniejszych w tym zakresie zaliczę:

- K. Wojtanowicz, **Mediacja jako forma wsparcia rodziny w budowaniu jej tożsamości**, w: Teoretyczno-empiryczne interpretacje tożsamości społecznej z uwzględnieniem perspektywy familiologii, K. Salamon, K. Kutek-Sładek, ks. B. Karcz (red.), Wydawnictwo Naukowe UPJPII, Kraków 2021, ISBN 978-83-7438-982-2, s.103-115. Artykuł prezentuje aspekt naukowy i praktyczny zastosowania mediacji jako formy wsparcia rodziny w budowaniu jej tożsamości.
- K. Wojtanowicz, M. Pękala, **O korzyściach płynących z wykorzystania elementów mediacji w obszarze interwencji kryzysowej**, UR Journal Of Humanities And Social Sciences, Rzeszów 2022, ISSN 2543-8379, s. 116-135. Opracowanie ukazuje analizę potencjału, jaki może się wiązać z wykorzystywaniem elementów mediacji w praktyce instytucji systemu pomocy społecznej, które zajmują się interwencją kryzysową i wsparciem rodziny.
- K. Wojtanowicz, **Zastosowanie mediacji jako formy sprawiedliwości naprawczej**, w: Wykorzystanie seksualne osób małoletnich. Ujęcie interdyscyplinarne, M. Cholewa, P. Studnicki (red.), Wydawnictwo <scriptum>, Kraków 2023, ISBN 978-83-67586-80-1, s. 183-196. Artykuł ukazuje zastosowanie mediacji jako formy sprawiedliwości naprawczej. Przedstawiona idea sprawiedliwości naprawczej w odniesieniu do istoty mediacji ukazuje wiele korzyści, których bezpośrednio mogą doświadczyć zarówno sprawcy, a przede wszystkim osoby przez nich pokrzywdzone.

W ramach upowszechniania mojej działalności naukowo - badawczej, po uzyskaniu stopnia doktora (od października 2017 r.), wzięłam czynny udział w 60 konferencjach naukowych, w tym 10 zagranicznych, 10 międzynarodowych i 40 krajowych (zaprezentowane w załączonym wykazie osiągnięć naukowych). Tematyka wystąpień koncentrowała się na moich zainteresowaniach naukowych, obejmujących zagadnienia związane z funkcjonowaniem systemu wsparcia społecznego i realizowanymi politykami społecznymi, w szczególności polityką rodzinną,

profesjonalizacją zawodową pracowników systemu wsparcia społecznego oraz metodycznymi i etycznymi aspektami pracy socjalnej i pracy z rodziną.

W mojej działalności naukowej i badawczej podejmowałam również szeroką aktywność projektową, obejmującą również znaczące komponenty wdrożeniowe wypracowanych rozwiązań, zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym. W załączonym wykazie osiągnięć naukowych prezentuję mój udział w 18 zrealizowanych projektach (w tym 12 o zasięgu międzynarodowym). Moja aktywność projektowa obejmuje rozwój różnorodnych komponentów, które harmonijnie łączą aspekty naukowe, dydaktyczne oraz wdrożeniowe. W ramach komponentu naukowego angażuję się w badania, których celem jest pogłębianie wiedzy i tworzenie innowacyjnych rozwiązań w mojej dziedzinie. Komponent dydaktyczny polega na przekazywaniu tej wiedzy i doświadczeń studentom, naukowcom oraz praktykom wspierając ich rozwój naukowy, akademicki i zawodowy. Natomiast komponent wdrożeniowy koncentruje się na praktycznym zastosowaniu wypracowanych rozwiązań, ich implementacji zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym, co pozwala na realny wpływ na otoczenie społeczne i gospodarcze. Dzięki tej kompleksowej aktywności projektowej przyczyniam się do rozwoju nauki, wiedzy, edukacji oraz praktyki w dyscyplinie nauk o rodzinie. Wynikiem tej działalności jest również szeroki rozwój współpracy z zagranicznymi ośrodkami akademickimi, który przekłada się na współpracę naukową. Poza wymienionym udziałem w projektach międzynarodowych wzięłam również udział w wyjazdach zagranicznych w ramach programu Erasmus+, które miała na celu wzmocnienie współpracy naukowo – dydaktycznej:

- 27-30.09.2021 Uniwersytet w Presovie.
- 17–20.04.2023 Uniwersytet w Ružomberoku,
- 13-16.02.2024 Uniwersytet w Presovie,
- oraz w ramach Erasmus BIP: 16.05. – 20.05.2023 (realizatorzy: Jihočeská Univerzita v Českých Budějovicích, Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie, Akademia Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu, Uniwersytetu w Presovie).

oraz wizytach studyjnych:

- 2018 - Clinico San Carlos, Ciempozuelos, Madryt, Hiszpania,
- 2018 - Johannes Grande Schule, Straubing, Niemcy,

- 2020 - Brandenburg University of Technology Cottbus-Senftenberg, Niemcy,
- 2022 - Ålesund Commune, Prestemarka, Norwegia,

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Osiągnięcia dydaktyczne

Od początku swojej pracy dydaktycznej prowadziłam ponad 80 przedmiotów, w szczególności na kierunkach: praca socjalna, nauki o rodzinie, pedagogika, na poziomie studiów I i II stopnia. W trakcie swojej pracy na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie byłam również zaangażowana w organizację i dydaktykę na studiach podyplomowych: Mediacje Rodzinne i Cywilne (pełnienie funkcji kierownika), Opiekun Osoby Starszej w Środowisku Rodzinnym i Instytucjonalnym (pełnienie funkcji kierownika), Metodyka i Metodologia Pracy Socjalnej (pełnienie funkcji kierownika), Duszpasterstwo Służby Zdrowia i Pomocy Społecznej. Szkoła Opieki Duszpasterskiej św. Jana Bożego, Duszpasterstwo Rodzin.

Realizowane przez mnie zajęcia uzyskują w badaniach ewaluacyjnych prowadzonych na Uczelni wysokie oceny studentów.

Byłam promotorem 87 prac dyplomowych: licencjackich (26), magisterskich (14) oraz podyplomowych (47). Dwie wypromowane przez mnie prace licencjackie otrzymały nagrodę Rektora UPJPiI (2020,2023). Podejmowałam również funkcje recenzenta prac dyplomowych i członka komisji egzaminacyjnych.

Ponadto pełnię funkcję promotora pomocniczego dwóch doktoratów. Pierwszy w dyscyplinie Nauki socjologiczne, tytuł rozprawy „Choreoterapia, jako forma aktywizacji oraz jej wpływ na życie rodzinne i społeczne osób w podeszłym wieku na przykładzie instytucji pomocowych na terenie województwa małopolskiego” (po pozytywnych recenzjach przygotowany do obrony), promotor wiodący ks. prof. dr hab. Andrzej Zwoliński oraz drugi w dyscyplinie Nauki o rodzinie, tytuł rozprawy „Wsparcie emocjonalne dorosłych dzieci z rodzin dysfunkcyjnych”, promotor wiodący dr hab. Małgorzata Duda, prof. UPJPiI.

Czynnie współpracuje z Kołem Naukowym Studentów Pracy Socjalnej UPJPiI, włączając się w organizację wydarzeń dydaktycznych i naukowych dla studentów kierunków pomocowych (współorganizacja seminariów, konferencji, rozwój

działalności wolontaryjnej, opracowanie i wydanie monografii naukowych, działalność badawcza).

Równie czynnie angażuje się w rozwój dodatkowej oferty dydaktycznej dla studentów UPJPII. W ramach projektu „Zintegrowany Plan Rozwoju UPJPII” opracowałam autorski program 70 godz. szkolenia pn. „Certyfikowane szkolenie z mediacji” oraz w latach 2020 – 2023 zrealizowałam 7 edycji szkolenia dla ponad 100 studentów oraz szkolenie pn. „Trener treningu zastępowania agresji”. Prowadzone szkolenia uzyskały bardzo wysokie oceny uczestników.

Współpracowałam również w realizacji projektu „Skonsolidowany Plan Rozwoju UPJPII” prowadząc zajęcia dydaktyczne „Strategie i techniki mediacji i negocjacji” dla studentów kierunku Dziennikarstwo i Komunikacja Społeczna (2021). Jestem również aktywnie zaangażowana w działalność szkoleniowo–dydaktyczną kadr systemu pomocy i integracji społecznej. Prowadzę zajęcia w organizowanych na UPJPII szkoleniach specjalizacyjnych dla pracowników socjalnych w zakresie I i II stopnia specjalizacji w zawodzie pracownik socjalny oraz w zakresie Organizacji pomocy społecznej. Od 01.09.2024 r. rozpoczęliśmy na UPJPII realizację projekt pn. „Wsparcie kadr systemu pomocy społecznej – szkolenia i kursy zawodowe” współfinansowanego ramach programu Fundusze Europejskie dla Rozwoju Społecznego, którego jestem współautorem i koordynatorem oraz dydaktykiem.

Prowadzę również szeroką działalność doskonalącą kompetencje kadr systemu wsparcia społecznego, podejmując w tym zakresie współpracę z Regionalnymi Ośrodkami Polityki Społecznej oraz jednostkami pomocy społecznej. Prowadzę doskonalenie zawodowe z zakresu szeroko pojętej pracy socjalnej, metodyki i metodologii oraz metod pracy socjalnej, w szczególności pracy z rodziną. Jako certyfikowany superwizor pracy socjalnej (certyfikat uzyskany w roku 2017, w gronie pierwszych 24 certyfikowanych superwizorów pracy socjalnej w Polsce) współpracowałam z ponad 100 ośrodkami pomocy społecznej prowadząc cykle superwizji dla pracowników realizujących wsparcie rodziny. Jestem również zaangażowana w badania, edukację, promocję i rozwój superwizji pracy socjalnej.

Moja aktywność szkoleniowo-dydaktyczna prowadzona jest w oparciu o moje zainteresowania i doświadczenia naukowo-badawcze i z nimi ściśle koreluje oraz wzajemnie się uzupełnia.

Osiągnięcia organizacyjne

Jestem czynnie zaangażowana w działalność organizacyjną na UPJPII. W trakcie mojego zatrudnienia pełniłam i nadal pełnię wiele funkcji.

Do najważniejszego zaangażowania na Uczelni wskazuję:

- Od roku 2012 jestem czynnie zaangażowana w powołanie i rozwój kierunku studiów praca socjalna, studia I i II stopnia.
- W roku 2018 zostałam powołana do Rady Interesariuszy Instytutu Nauk Społecznych.
- W roku 2018 zostałam powołana przez Dziekana Wydziału Nauk Społecznych w skład Komisji ds. uruchomienia kierunku studiów z pedagogiki studia I stopnia.
- W roku 2019 zostałam powołana przez Dziekana Wydziału Nauk Społecznych w skład komisji wydziałowej ds. promocji i public relations.
- W roku 2019 zostałam powołana przez Dziekana Wydziału Nauk Społecznych w skład Komisji ds. uruchomienia kierunku studiów z pedagogiki studia II stopnia.
- W roku 2019 zostałam powołana przez Dziekana Wydziału Nauk Społecznych w skład Komisji ds. uruchomienia kierunku studiów z socjologii studia II stopnia.
- W roku 2020 zostałam powołana przez Dziekana Wydziału Nauk Społecznych w skład Komisji ds. uruchomienia kierunku studiów socjologia bezpieczeństwa wewnętrznego I stopnia.
- W roku 2019 zostałam powołana do Rady Dyscypliny Nauki Socjologiczne.
- W roku 2019 r. zostałam powołana w skład komisji do przeprowadzania egzaminu doktorskiego w zakresie dyscypliny podstawowej i dyscypliny dodatkowej w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki socjologiczne.
- W roku 2020 r. otrzymałam nominację Rektora UPJPII na Kierownika kierunku Praca socjalna, na kadencję 2020 – 2024.
- W roku 2020 r., zostałam powołana przez Dziekana Wydziału Nauk Społecznych w skład komisji dyscyplinarnej działającej na UPJPII.
- Powołanie przez Rektora UPJPII w Krakowie, z dniem 1 października 2020 r. w skład Senackiej Komisji Socjalnej, na kadencję od 2020 – 2024.

- Powołanie przez Rektora UPJPII w Krakowie, z dniem 1 października 2020 r na członka Senackiej komisji Programów i Jakości Kształcenia, na kadencję 2020 – 2024.
- Powołanie przez Dziekana Wydziału Nauk Społecznych z dniem 03 lutego 2021 r., w skład Wydziałowej Komisji do spraw studiów i jakości kształcenia.
- Powołanie przez Dziekana Wydziału Nauk Społecznych z dniem 08 lutego 2021 r., w skład Wydziałowej Komisji do spraw ewaluacji AVEPRO. Przygotowującej raport samooceny do międzynarodowej oceny kompleksowej AVEPRO.
- Powołanie decyzją Rady Wydziału Nauk Społecznych z dnia 17 lutego 2021 r. na dyrektora Instytutu Socjologii i Pracy Socjalnej, po przekształceniu powołanie decyzją Rady Wydziału Nauk Społecznych z dniem 27 marca 2023 r. na dyrektora Instytutu Rodziny, Pedagogiki i Pracy Socjalnej. Funkcja pełniona do 31.08.2024 r, do momentu likwidacji na WNS Instytutów.
- Powołanie przez Dziekana Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie z dniem 19 listopada 2021 roku w skład Komisji wydziałowej do oceny okresowej nauczycieli akademickich.
- Od roku 2018 pełnienie funkcji kierownika Podyplomowych Studiów Mediacje Rodzinne i Cywilne.
- W latach 2018 – 2022 pełnienie funkcji kierownika Podyplomowych Studiów Specjalista Pracy z Osobą Starszą w Środowisku Domowym i Instytucjonalnym.
- Od roku 2019 jestem członkiem Rady Wydziału Nauk Społecznych.
- Od roku 2020 jestem członkiem Rady Dziekańskiej Wydziału Nauk Społecznych.
- Od roku 2020 pełnienie funkcji Sekretarza serii wydawniczej Instytutu Rodziny, Pedagogiki i Pracy Socjalnej - Praca Socjalna w Teorii i Działaniu, Wydawnictwo Naukowe UPJPII.
- Od roku 2022 pełnienie funkcji kierownika Podyplomowych Studiów Metodyka i Metodologia Pracy Socjalnej.
- Od roku 2021 pełnię obowiązki kierownika katedry Polityki Społecznej i Pracy Socjalnej.

- Od roku 2023 jestem członkiem Rady Dyscypliny Nauk o Rodzinie.
- Powołanie przez Rektora Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie z dniem 25 czerwca 2024 r. w skład członków Komisji ds. przygotowania przepisów wewnętrznych dotyczących przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym.
- W dniu 2.09.2024 r. otrzymałam nominację Rektora UPJPII na Kierownika kierunku Praca socjalna, na kadencję 2024 – 2028.
- W dniu 2.09.2024 r. otrzymałam nominację Rektora UPJPII na pełnomocnika ds. dostępności, na kadencję 2024 – 2028.

Ponadto brałam czynny udział w pracach 18 komitetów organizacyjnych i naukowych konferencji naukowych o zasięgu krajowych, międzynarodowym i zagranicznym (zaprezentowanych w załączonym wykazie osiągnięć naukowych).

Działalność popularyzująca naukę

W swojej aktywności podejmuję również działania popularyzujące naukę.

- Biorę udział w wydarzeniach o zasięgu lokalnym i ogólnopolskim w zakresie promocji mediacji (współorganizując corocznie Tydzień Mediacji Rodzinnych) - wygłaszając prelekcje nt. skuteczności i zastosowania mediacji. Jako badacz w tym zakresie oraz członek Stowarzyszenia Mediatorów Rodzinnych inspiruję również młodzież do nabycia kompetencji mediacyjnych a placówki oświatowe i opiekuńcze do wdrażania projektów mediacji .
- Jestem czynnie zaangażowana we wdrażanie superwizji w zawodach wsparcia społecznego w Polsce. Prowadzę oraz upowszechniam badania ewaluacyjne w zakresie obszarów zastosowania oraz skuteczności superwizji. Jako badacz w tym zakresie oraz członek Stowarzyszenia Certyfikowanych Superwizorów Pracy Socjalnej przyczyniam się do jej powszechniejszego zastosowania.
- Podejmuję współpracę z licznymi instytucjami oraz organizacjami wsparcia społecznego ukazując zasadność zastosowania badań w ich działalności praktycznej, przyczyniając się do wzmocnienia oraz rozwoju tych instytucji oraz lokalnych systemów wsparcia. Podejmuje liczne wystąpienia na wydarzeniach kierowanych do praktyków oraz współpracę w

upowszechnianiu przykładów dobrych praktyk. Podejmując rolę eksperta przyczyniam się do wdrażania nowych rozwiązań, w szczególności reorganizacji ośrodków pomocy społecznej w zakresie wzmocnienia pracy socjalnej z rodziną oraz zmian organizacyjnych, m.in. w zakresie przekształcenia ośrodków pomocy społecznej w centra usług społecznych.

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej

Moja działalność naukowo – dydaktyczna i badawcza była poprzedzona bogatym doświadczeniem zawodowym w obszarze pomocy społecznej i wspierania rodziny.

W latach 1993–2005 pracowałam w Ośrodku Pomocy Społecznej w Słupsku, w którym zdobywałam doświadczenie na stanowiskach: aspiranta pracy socjalnej, pracownika socjalnego oraz kierownika Środowiskowego Domu Samopomocy. W latach 2005–2006 pracowałam w Młodzieżowym Ośrodku Wychowawczym dla dziewcząt w Krakowie na stanowisku wychowawca – terapeuta. W latach 2006–2013 byłam zatrudniona w Regionalnym Ośrodku Polityki Społecznej w Krakowie na stanowiskach: pracownik socjalny, specjalista pracy z rodziną, kierownik działu polityki społecznej oraz dyrektor Małopolskiego Ośrodka Adopcyjnego w Krakowie. W latach 2013–2018 współpracowałam z Bonifaterską Fundacją Dobroczynną w Konarach, pełniąc funkcję pełnomocnika Prowincjała Zakonu Bonifratrów ds. pomocy społecznej oraz członka zarządu odpowiedzialnego za nadzór działalności Fundacji oraz prowadzonych dzieł: Środowiskowego Domu Samopomocy, Warsztatów Terapii Zajęciowej, Zakładu Aktywności Zawodowej oraz pełniąc funkcję dyrektora Domu Pomocy Społecznej. Od roku 2012 aktywnie współpracuję z Ośrodkiem Interwencji Kryzysowej i Poradnictwa w Myślenicach, budując i rozwijając standardy interwencji kryzysowej, prowadząc badania i wypracowując rekomendacje do wzmocnienia systemu interwencji kryzysowej.

W trakcie pracy zawodowej ustawicznie rozwijałam swoją wiedzę i kompetencje zawodowe w dziedzinie nauk społecznych i nauk o rodzinie, brałam udział w licznych projektach naukowo-wdrożeniowych, również w wymiarze międzynarodowym. Rozwijało to moje zainteresowania naukowo-badawcze, czego pokłosiem było nawiązanie współpracy z ośrodkami akademickimi oraz rozpoczęcie działalności

naukowo–dydaktycznej. W roku 2008, na zaproszenie ks. prof. dr hab. Zbigniewa Marka, rozpoczęłam rozwój naukowy, biorąc udział w seminarium doktoranckim prowadzonym w ówczesnej Wyższej Szkole Filozoficzno-Pedagogicznej „Ignatianum” w Krakowie. Następnie kontynuowałam rozwój naukowy na studiach doktoranckich na Uniwersytecie w Presowie, uzyskując stopień doktora w dziedzinie pracy socjalnej, z którą byłam związana od początku mojej drogi zawodowo-naukowej.

Warto również podkreślić moje zaangażowanie we współpracę z otoczeniem społeczno – gospodarczym. Współpracuję w charakterze eksperta z wieloma gremiami publicznymi oraz pozarządowymi. Do najważniejszych zaliczę:

- Członek Regionalnej Komisji Egzaminacyjnej ds. stopni specjalizacji zawodowej pracowników socjalnych województwa małopolskiego na lata 2014–2018 oraz 2018–2023 przy Marszałku Województwa Małopolskiego.
- Członek zespołu ekspertów opracowujących Standard usług mieszkalnictwa wspomaganego dla osób z niepełnosprawnościami sprzężonymi w ramach projektu „Sami Dzielni! Nowe standardy mieszkalnictwa wspomaganego dla osób z niepełnosprawnościami sprzężonymi”, ROPS w Krakowie 2017 – 2018.
- Członek Centralnej Komisji Egzaminacyjnej ds. stopni specjalizacji zawodowej pracowników socjalnych na lata 2022–2027 przy Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.
- Członek zespołów strategicznych oraz badawczych, min. dla województwa małopolskiego (opracowanie strategii i programów wojewódzkich w zakresie polityki społecznej i rodzinnej - 2013–2024), Gminy Skawina (diagnoza w zakresie problematyki przemocy - 2020 i 2021 , diagnoza w wspierania rodziny oraz uzależnień - 2021, diagnoza potrzeb i potencjałów z zakresie usług społecznych - 2022), Gminy Klucze (diagnoza w zakresie problematyki przemocy osób starszych i z niepełnosprawnością - 2024), Gminy Korzenna (diagnoza społeczności lokalnej w zakresie usług społecznych na rzecz osób starszych - 2024).
- Jestem wpisana na listę stałych mediatorów w sprawach cywilnych, karnych i nieletnich Sądu Okręgowego w Krakowie.
- Współpraca w zakresie realizacji projektów z ośrodkami pomocy społecznej w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, II Oś Priorytetowa – Efektywne polityki publiczne na rynku pracy, gospodarki i edukacji, Działanie 2.5 – Skuteczna, w zakresie wdrażania nowych zmian organizacyjnych w zakresie

oddzielenia pracy socjalnej od postępowań administracyjnych – pełnienie roli eksperta, badacza, ewaluatora, trenera, superwizora, mediatora min. w GOPS w Myślenicach, MOPS w Wadowicach, MOPS w Kętach, MOPS w Dąbrowie Tarnowskiej, MOPS w Częstochowie, GOPS w Gorlicach, MOPS w Piasecznie, MOPS w Przasnyszu, OIKiP w Myślenicach, CUS w Myślenicach.

Jestem również członkiem 7 branżowych organizacji (zaprezentowanych w załączonym wykazie osiągnięć naukowych), w których prezentuję i rozwijam swoją działalność naukową i badawczą oraz współdziałam na rzecz realizacji celów statutowych tych organizacji.

Byłam również zapraszana przez Redakcje czasopism do grona recenzentów. W latach 2020–2024 opracowałam 12 recenzji artykułów naukowych skierowanych przez punktowane czasopisma (zaprezentowanych w załączonym wykazie osiągnięć naukowych).

Otrzymane nagrody i wyróżnienia:

1. Nagrody Rektora UPJPII w Krakowie za działalność naukową i organizacyjną w latach: 2014, 2022, 2023.
2. W roku 2017, za działalność na rzecz rozwoju Ośrodka Interwencji Kryzysowej i Poradnictwa w Myślenicach zostałam uhonorowana nagrodą „Anioł interwencji kryzysowej”.
3. W roku 2022, z okazji jubileuszu 5-lecia certyfikowanej superwizji pracy socjalnej w Polsce, zostałam nagrodzona przez środowisko superwizorów statuetką za zasługi dla rozwoju superwizji pracy socjalnej.
4. W roku 2023, zostałam odznaczona przez Prezydenta RP złotym medalem za długoletnią służbę.

Podsumowanie

Zaprezentowana przeze mnie ścieżka rozwoju naukowego ukazuje moją aktywność zawodową, dydaktyczną oraz koncentruje się na działalności naukowej. Moje zainteresowania naukowo-badawcze skupiają się na szeroko pojętym wsparciu społecznym, ze szczególnym uwzględnieniem wsparcia rodziny. Od początku mojej aktywności naukowej, działając w obrębie nauk społecznych i nauk o rodzinie, w centrum swoich rozważań stawiałam system rodzinny oraz struktury odpowiedzialne za jego wsparcie. Moje dotychczasowe prace naukowe, które cechuje podejście interdyscyplinarne, wpisują się w dziedzinę nauk o rodzinie.

W szczególności interesują mnie zagadnienia związane z organizacją i zarządzaniem w systemie pomocy rodzinie, które stanowią most pomiędzy teorią a praktyką w kontekście rozwoju usług społecznych skierowanych do rodzin.

Moje działania badawcze mają na celu integrację sfery naukowej z praktycznymi rozwiązaniami, które mogą realnie rozwijać system wsparcia i wspierać rodziny, zwłaszcza te potrzebujące pomocy. Planuję kontynuować badania w tym obszarze, dążąc do dalszego rozwoju dyscypliny nauk o rodzinie oraz wdrażania nowych rozwiązań, które mogą przyczynić się do poprawy jakości życia rodzin. W przyszłości zamierzam jeszcze głębiej badać mechanizmy wsparcia społecznego, analizując ich skuteczność oraz wpływ na dobrostan rodzin, a także badania dotyczące wpływu zmian w strukturach społecznych i ekonomicznych na potrzeby i oczekiwania rodzin wobec systemu wsparcia.

Moja dotychczasowa działalność naukowo-badawcza i dydaktyczna znacząco przyczynia się i nadal będzie przyczyniać do rozwoju dyscypliny nauki o rodzinie. Poprzez pogłębianie wiedzy, prowadzenie innowacyjnych badań oraz dzielenie się doświadczeniami z kolejnymi pokoleniami studentów, mam nadzieję nie tylko rozwijać teorię i praktykę w tym obszarze, ale także inspirować innych do podejmowania działań na rzecz badań oraz wsparcia i ochrony rodziny. Moje zaangażowanie w rozwój dyscypliny nauki o rodzinie pozwoli mi aktywnie uczestniczyć w kształtowaniu przyszłych kierunków badań oraz wdrażaniu rozwiązań, które będą miały realny wpływ na poprawę jakości życia rodzin w Polsce jak i poza jej granicami.

.....
(podpis wnioskodawcy)